

When a Duke Loves a Woman

Lorraine Heath

Copyright © 2018 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dragostea unui duce

Lorraine Heath

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

Dragostea unui duce / Lorraine Heath

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3566-2

I. Sofonea, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Dragostea unui duce

Traducere din limba engleză

Mihaela Sofonea

Capitolul 1

Whitechapel

Mijlocul lunii august, 1871

Murea din cauza unui ceas nenorocit.

Antony Coventry, cel de-al nouălea duce de Thornley, încerca să se consoleze cu gândul că avea să ducă această idioțenie cu sine în mormânt.

Deși în acel moment era greu să găsească vreo alinare. Tălharii erau într-adevăr neciopliți – doi îl trăgeau de cizme, altul îl smucea de haină, în vreme ce al patrulea se lupta să îi desprindă lanțul ceasului din nasturele vestei. Ciudat era că hoțul nu fusese atât de grijuliu cu doar câteva momente în urmă, când îl lovise pe Thorne în cap cu atâta putere, încât îl lăsase temporar fără cunoștință.

Ceea ce îl făcuse probabil să se apere pentru a păstra ceasul.

Fără să stea prea mult pe gânduri, le dăduse săculețul cu bani și inelul cu sigiliu. Nu era nesăbuit. Erau patru contra unu, deci el nu avea șanse prea mari. Banii și inelele puteau fi înlocuite. Primise un pumn în tâmplă pentru că nu renunțase la lucruri suficient de repede, spre satisfacția căpeteniei hoților.

– Vrem ceasul mai iute! șuierase bădăranul.

Ceasul. Era moștenire de familie de patru generații. Blazonul gravat pe capac se tocise după atâția ani, întrucât duce după duce îl frecase îngrijorat cu degetul mare când avusese de luat o decizie grea. Avea 15 ani când tatăl lui, pe patul de moarte, într-un rar moment de luciditate, i-l pusese în palmă, strângându-i degetele deasupra lui.

– Moștenirea ta. Păzește-o bine! Fă-mă mândru!

Așa că bădăranilor care îl înconjuraseră în grajdurile întunecate și acoperite de ceață le spusese răspicat:

– Mă tem, domnilor, că v-am dat tot ce era de luat. Ceasul rămâne la mine.

Poate că ar fi răspuns altfel dacă ar fi văzut cuțitele mai devreme. Nu, al dracului să fie dacă ar fi făcut-o! Îl înjunghiaseră în coapsă, în coaste, în umăr și în braț. Loviturile date cu pumnii și picioarele care urmaseră când căzuse în genunchi îl doborâseră de tot, lăsându-l să zacă acolo, în noroi și mizerie, simțind cum i se scurgea sângele cald, îmbibându-se în hainele pe care le mai avea pe el, și cum i se răcea trupul. Nu mai vedea bine, iar tot ce putuse să distingă fuseseră mâinile murdare înșfăcând ceasul lui neprețuit.

– L-am luat! strigă ticălosul.

– Nul țipă el prin zumzetul care îi pulsa în urechi.

Trebuie să fi țipat tare, căci hoțul făcu ochii mari exact când pumnul strâns al lui Thorne, mânat de ultimul strop de putere care îi rămăsese, se izbi de falca ticălosului. Auzi cu satisfacție trosnetul osului în noapte, înainte să i se înfigă încă un cuțit în carne, trecând prin piele și prin mușchi...

– Hei! Ce dracu' faceți acolo?

Bărbații înghețară când auziră strigătul puternic, ce reverbera între clădirile din jur.

– Dumnezeule, e Gil! Hai s-o ștergem, mormăi căpetenia, de parcă nu-i mai stătea falca la locul ei.

Le auzi pașii îndepărtându-se în fugă.

Urmă alt sunet – pași mai calmi, dar grăbiți. Deveni vag conștient de prezența cuiva care îngenunche lângă el și îl atinse ușor cu niște mâini blânde.

– Ah, la dracu', te-au căsăpît!

Vocea unui înger. Nu credea că înjură, ci aprecia starea hainelor lui mustind de sânge. De unde venise? Era însoțitoarea aceluși Gil? Acesta plecase pe urmele hoților? Voia să o vadă mai clar, dar i se întuneca totul în fața ochilor.

– Ceasul... meu.

Ea se aplecă mai mult, iar el simți miros de... bere!

– Poftim?

– Ceasul.

Ticălosul îl scăpase. Îl auzise căzând. Disperat, pipăi pământul de lângă el. Trebuia să îl găsească.

Apoi îi luă mâna și i-o ținu într-a ei, strângându-l cu degete lungi și subțiri.

– Nu este nici un ceas, dragule. Nu e nimic aici.

Trebuia să fie. Trebuia să i-l dea fiului său într-o zi. Dar acum nu mai putea avea nici un fiu. Nici moștenitor. Nici al doilea născut. Nici soție.

Doar moartea. Pe o stradă strâmtă, murdară și împuțită, peste care se lăsase deodată frigul, făcându-l să-i înghețe sângele în vene și pătrunzându-i în oase. Singura căldură pe care o mai simțea era în locul în care îl atingea ea. O strânse mai tare, sperând că avea să se răspândească în el căldura ei, dându-i putere. Nu putea muri, nu așa, nu fără să lupte!

Nu se putea da bătut. Nu până când nu o găsea pe Lavinia.

Gillian Trewlove își strecură brațul pe sub umerii bărbatului, încercă să îl ridice și blestemă încet.

– Ești al naibii de greu!

Stând întins, deși era greu de spus sigur, ar fi zis că era cu o jumătate de palmă mai înalt decât ea, ceea ce însemna că avea peste 1,80 metri. Îl bătu pe obrazul aspru până când se trezi din starea de inconștiență în care căzuse.

– Haide, dragule, ridică-te!

El încuviință din cap, se luptă să se ridice în capul oaselor, în vreme ce ea îl ajută cum putu, trăgând, împingând și ignorându-i icnetele de durere. Izul metalic al sângelui se împrăștia în aer. Avea hainele ude, dar nu din pricina umezelii aduse de ceața groasă, care îi învăluia precum un giulgiu străveziu.

– Ascultă, nu te pot căra singură. Știi că te cheamă negura – ar fi o amantă ispititoare –, dar trebuie să rezisti. Trebuie să lupți cu ea și să mă ajuti.

El încuviință din nou din cap. Icni. Răsufflă cu greu. Ea se lipi de el și se strecură pe sub brațul lui, lăsându-l să se folosească de umărul ei ca de o cârjă. În timp ce îl cuprinse cu brațul pe după spate și își lipi mâna de coastele lui, el scoase încă un icnet, pe care îl strivi între dinții strânși, iar ea simți ceva ud și cald scurgându-i-se pe degete. Nu era bine. Nu era bine deloc.

Sprrijinindu-se de ea și ținându-se de peretele de cărămidă, el împinse, iar ea trase până ce bărbatul fu în picioare. Da, trecea bine de 1,80 metri.

– Este în regulă acum. Locuiesc aproape. Nu e mult de mers.

Ca de obicei, închisese cărciuma la miezul nopții, angajații ei plecaseră cu toții către casele lor după ce făcuseră ordine, iar ea rămase să facă socotelile. Terminase la ora unu și jumătate și scotea gunoiul când auzise zarva, nefiind deloc încântată că se întâmplau treburi necurate în spatele locuinței ei. Nu îngăduia nemernicii înăuntru și în nici un caz nu le trecea cu vederea când aveau loc dincolo de zidurile ei. Nu avea îngăduință pentru fărâdelegi, cu atât mai mult când era vorba de oameni răniți.

Mergeau încet, căci el răsuffla greu și sacadat și se împiedică de mai multe ori, clătînându-se, apoi recăpătându-și echilibrul. Cu glas blând, îl încuraja la fiecare pas pe care reușea să îl facă fără să se poticnească ori să cadă. Se gândi să îl bage în cărciumă, dar ar fi adus ghinion dacă murea acolo. Era mai bine să îl ducă în locuința ei, deși avea să fie greu de urcat pe scări. În cele din urmă, ajunseră la ele.

– Prinde-te de balustradă și trage-te în sus. Ridică picioarele un pic mai mult!

– Da.

Cuvântul lui se auzi încet, dar hotărât.

– Vei reuși.

– Ar fi bine. Am de reglat niște conturi.

Un bărbat care avea un țel putea trece prin multe. Frații ei o învățaseră asta.

– Păstrează-ți suflul și puterea ca să poți urca!

Drumul fu lung și chinuitor, dar – trebuia să recunoască – bărbatul nu șovăise nici măcar o dată, deși începuse să tremure, ceea ce o îngrijora. Era o noapte rece, dar nu era atât de frig încât să aibă nevoie de o pătură groasă, iar ea se încălzise de pe urma strădaniei lor. Dar prin venele ei sângele curgea mai repede, în vreme ce al lui se scurgea în urma lor, marcându-le pașii. El căzu în genunchi când mai aveau trei trepte până la palierul ei, iar ea fu cât pe ce să se prăbușească peste el. Își regăsi echilibrul și ingenunche lângă el.

– Aproape că am ajuns.

Tărându-se, el făcu cu greu un pas, apoi încă unul. Ea se ridică în picioare, găsi cheia, descuie ușa și o deschise.

– După ce intrăm, te poți prăbuși pe podea.

Exact asta făcu.

Ea ieși în fugă, coborî scările și se întoarse la cărciumă.

– Robin!

Micul ștregar care dormea pe un pătuț lângă sobă, în ciuda eforturilor ei de a-l muta într-o casă cumsecade – nu voia nici în ruptul capului –, se ridică și se frecă la ochi.

– Da?

– Adu-l imediat la mine pe doctorul Graves! Îi aruncă niște mone-de în mână. Ia o birjă dacă găsești. Trebuie să te grăbești. Spune-i că moare un om pe podeaua mea!

– Ai încercat să-i faci felu', Gillie?

– Felul, repetă ea automat, rostind cuvântul răspicat, încercând, ca de obicei, să îl facă să pronunțe corect, căci aflase cu multă vreme în urmă că modul în care vorbeai influența felul în care erai perceput de ceilalți. Dacă nu aș fi fost eu, nu mai era vorba de o *încercare*, nu-i așa? Ar fi fost mort.

– Da' ce s-a întâmplat?

O nouă greșală, dar nu mai avea timp să îl corecteze din nou.

– Îți spun mai târziu. Du-te după doctorul Graves. Grăbește-te!

Băiatul își puse pantofii și o luă la goană. Se întoarse grăbită în locuința ei și fu dezamăgită să vadă că omul nu se clintise cât lipsise ea. Îi puse degetele deasupra buzei de sus și simți o respirație slabă pe piele. Ușurată, se apropie de urechea lui și îi șopti poruncitor:

– Să nu cumva să îndrăznești să mori lângă mine!

Îi auzi vocea ca prin ceață, slabă, dar ușor răgușită, îndemnându-l, ținându-l legat de lumea aceasta, când corpul în agonie și sufletul rănit voiau să se cufunde în uitarea necuprinsă, unde domnea pacea. Îl înveli cu o pătură groasă de lână, dar bărbatul continua să tremure, iar dinții încheștați să-i clănțane. Îl presă cu mâna pe cea mai mare tăietură. Durea al naibii de tare, dar o parte îndepărtată din el, care încă putea pricepe, înțelese că ea trebuia să oprească sângele ca el să mai aibă o speranță cât de mică de a supraviețui.

– Rămâi cu mine! îl îndemnă ea. Doctorul Graves va veni în curând.

Graves? Unul dintre doctorii reginei? Cum de îl cunoștea o femeia ca ea, care locuia în mizeria din Whitechapel, pe acel bărbat ilustru?

Respect — Cum te cheamă? întrebă ea.

Celelalte gânduri dispărură când se concentră să răspundă la o întrebare atât de simplă.

— Thorne.

— Eu sunt Gillie.

Ea era Gil de care fugiseră ticăloșii? Crezuse că era prescurtarea de la Gilbert. Mijind ochii, se strădui să o vadă mai clar, dar nu văzu-se niciodată prea bine de aproape. Încercă să ducă mâna la ochelarii din buzunarul hainei, înainte de a-și aminti că i-o luaseră hoții. Așa că se concentră să deslușească persoana care îi sărise în ajutor.

Avea părul scurt, tăiat până sub urechi. O nuanță închisă. Nu își dădea seama clar în lumina chioară. Bluza... nu era bluză. Cămașă. Ca a lui. Kilt? Nu, nu era în carouri. Era simplă. Fustă? Nu avea logică. De ce ar fugi ticăloșii de o femeie?

— Am cărciuma de jos.

Bărbat, desigur, un bărbat cu o voce de inger. Nu conta. Omul îl împiedicase să părăsească acest tărâm. Era tot ce conta.

Apoi ingerul începu să descrie procesul de fabricare a berii. Sigur era bărbat. O femeie nu s-ar fi priceput la așa ceva. I se încălceau gândurile. Bineînțeles că era bărbat. O femeie nu ar fi alungat patru nemernici, nu l-ar fi târât până sus și nu l-ar fi distras povestindu-i diferențele dintre diverse băuturi.

Nu știa de ce era dezamăgit de adevăr. Știa doar că degetele care îi treceau ușor prin păr erau cele mai blânde pe care le simțise vreodată.

Capitolul 2

Îl pierdu. Undeva între explicațiile despre diferența dintre brandy și coniac, el își pierduse cunoștința. Era rănit prea adânc. Nu voia să îl piardă și îi înfășurase strâns o bucată de pânză în jurul coapselor, îndesase cărpe în celelalte răni — în ciuda strigătelor lui de durere — și ținuse mâna apăsată peste cea mai gravă, pe un umăr, care părea să fie tăietura cea mai adâncă. Sub degetele ei, șuvoiul de sânge se subțiasse, ajungând doar să picure, iar în alte locuri părea să se fi oprit, dacă era să judece după pânza albă care nu mai devenea stacojie, însă

bărbatul se albise atât de tare, de parcă nu rămăsese în el prea mult din fluidul dătător de viață.

Pe trepte se auzi ecoul unor pași grăbiți pocnindu-se de scândurile de lemn, făcându-i ușa să vibreze. Slavă Cerului! Urmă o bătaie rapidă.

— Grăbește-te! strigă ea, urând cele câteva secunde de întârziere, dorind să nu fi închis ușa, dar voise să țină căldura înăuntru, sperând că străinul nu avea să moară tremurând.

William Graves intră și ingenunche înainte ca ea să apuce să-i vadă prea bine înfățișarea răvășită. Presupunea că Robin îl trezise, iar doctorul se îmbrăcase în grabă, netezindu-și în treacăt clia de bucle blonde. Era nebărbierit.

— Drăcia dracului! E plin de sânge! zise Robin călcând pe urmele doctorului și holbându-se cu ochi mari la omul care zăcea la podea. Nu înjur, Gillie. Promit. Vorbesc de tot sângele ăsta.

— Robin, te-ai descurcat bine. Du-te la culcare acum! Nu trebuie să vezi asta.

— Dar...

Îi aruncă o privire încruntată, care îl făcu să dea doi pași înapoi.

— La culcare! Și nu spune nimănui despre el.

— De ce?

— Pentru că așa spun eu.

O privi mâhnit, vădit nemulțumit de raționamentul ei, înainte de a se întoarce pe călcăie și de a-și târșai picioarele spre ușă. Cu siguranță, partea bărbătească a speciei umane se bosumfla mai mult decât toate femeile pe care le întâlnise ea vreodată. Viața era plină de dezamăgiri. Copilul ar fi făcut bine să învețe din ele înainte de a le ignora, ca pe multe alte lucruri stupide, și de a-și vedea de drum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Graves, făcând-o să-și îndrepte atenția spre el.

Dăduse deoparte pătura pătată de sânge.

Ea se întreba cum putea avea doctorul o voce atât de calmă.

— L-au prins hoții pe o stradă îngustă. Spune că îl cheamă Thorne. Nu știi dacă e numele de botez sau de familie.

— Ar putea fi titlul lui.

— Ce să caute un lord în zona asta nenorocită din Whitechapel?

– Ce caută o femeie avută aici? întrebă el distras, mișcându-și mâinile repede deasupra bărbatului, localizând fiecare rană și uitându-se rapid înainte de a trece la următoarea.

La început, nu fusese avută. Fratele ei mai mare o adusese acolo, iar ea încă muncea din greu să adune un ban.

– Le oferă băutură celor care vor și un loc de muncă celor care au nevoie.

Își alunecă spre ea privirea azurie.

– Voiam să-mi argumentez ideea, Gillie. Nu înțelege altceva. Făcu semn din cap spre bucătărioară. Acum poți să îl iei de picioare, iar eu de umeri și să mă ajuți să-l urc pe masă?

Se chinuiră, dar faptul că era înaltă o ajută să-l ridice de pe podea și să-l întindă pe masa ei de lemn. Pentru că era lung, picioarele îi atârnavă de la genunchi în jos. Și cântărea destul de mult. Putea să își dea seama privindu-l cum stătea întins acolo – umerii lați ai unui bărbat care muncise, pieptul zvelt al unui om care nu își petrecuse nopțile în dezmăț. Nu era genul care să stătea locului. Se îndoia că era vreun bogătaş. Dar, după hainele care rămăseseră pe el, perfect croite pe măsura lui, îți dădeai seama că era un om înstărit.

– Apă caldă, spuse Graves absent, distrăgându-i atenția și întreprându-i examinarea atentă, care nu era treaba ei.

Timpul era vital dacă voiau să-l salveze, iar doctorul era îndreptățit să îi ceară să-l ajute.

Vârî niște lemne în sobă, umplu o oală cu apă, o așeză pe plită, apoi se uită țintă la ea, stânjenită că în locuința ei nu adusese doar un bărbat, ci doi. Nu primea vizite și nu veneau bărbați acolo, nici măcar frații ei. Încăperile acelea erau sanctuarul ei, locul în care putea fugi de realitatea crudă a vieții, găsind puțină liniște pentru a putea ieși în lume mai ușor. Întotdeauna simțise nevoia să se retragă, căci agitația adusă de un număr mare de oameni o secătua de energie. Pentru a supraviețui, se educase să nu se închidă în sine, dar avea nevoie de un adăpost sigur, în care să-și recapete calmul pentru a putea înfrunta lumea mai ușor.

Încercă apa și hotărî că era îndeajuns de caldă, apoi o turnă într-un bol mare în care de obicei puneau aluatul, se întoarse și fu cât pe ce să scape vasul de porțelan. Graves îi scosese hainele bărbatului, până la piele, și îi cerceta rana de la coapsă – cea de lângă mădular, care era flasc, dar impresionant de gros și de lung.

Când era copilă, văzuse părțile intime ale fraților ei când li se făcea baie săptămânală. Ei erau băieți, dar gentilomul acesta cu siguranță nu era. Părea un individ impozant din cap până în picioare, cu mușchii bine definiți. Părul de pe piept era negru și cârlionțat, subțindu-se într-o linie spre pelvis, până la partea aceea care nu ar fi trebuit să o facă să respire greu. Așeză bolul pe masă, lângă capul lui, se duse la dulap și scoase un cearșaf.

– Bun, zise Graves. Vom avea nevoie de niște bandaje.

Ea se întoarse.

– Mă gândeam să îl acopăr. E în joc decența lui.

Înțelegând, medicul întinse mâna.

– Îmi pare rău, Gillie. Nu m-am gândit.

Ea își dădu seama că era în joc propria ei decență.

Luându-i cearșaful din mâini, îl întinse peste pacient, lăsând dezvelite coapsa rănită și o mare parte din piept. Cearșaful căpăta conturul bărbatului, însă nu o ajuta prea mult să nu-și închipuie ce era dedesubt. Se temea că roșea ca o fetișcană rușinată, când ea era femeie în toată firea, proprietărea unei cârciumi.

– Va supraviețui?

– Sper. Cel mai rău e la umăr și la coapsă, dar nu a fost atins nimic important. Are o tăietură adâncă în coastă. A avut noroc că l-au înjunghiat în coaste și în braț; ambele răni par să fie superficiale, nu sunt atât de adânci pentru a duce la ceva grav. Dar a pierdut mult sânge. Ridicând privirea, se uită în ochii ei. Are noroc că l-ai găsit la timp.

– Spune-mi cum să te ajut!

– Trebuie să curăți bine rănilor, ceea ce va fi extrem de dureros pentru el, apoi să le închid. Nu vreau să se trezească și să riposteze, așa că voi folosi cloroform. După ce adoarme, va trebui să îl ții până când termin treaba. Cred că ești îndeajuns de isteț să îmi urmezi instrucțiunile. Asta, dacă vrei.

Încuviință grăbită.

– Orice ai nevoie.

– Nu vei leșina?

– Ei, nu fi prostuț!

Deși i se făcu un pic rău uitându-se la el cum îl curăța, se concentră asupra pacientului, încercând să vadă dacă dădea semne că s-ar trezi. Avea fața distrusă de vânătăi – una pe falcă, alta pe obraz.

I se umfla pleoapa. Așadar, trei pumni. Fără a mai pune la socoteală petele întunecate din mai multe locuri de pe brațe și de pe trunchi. Se luptase cu ei. Din răspuțeri.

Nu înțelegea de ce oamenii pur și simplu nu le dădeau hoților lucrurile de preț pe care le aveau asupra lor. Obiectele nu erau așa de prețioase ca viața. Dar, judecând după felul în care arăta, bărbatul nu părea genul care să accepte compromisuri.

Avea maxilarul puternic, umbrit de o barbă întunecată. Nu se bărbierise de curând, deci probabil nu venise în zonă după vreo femeie. Majoritatea bărbaților se aranjau cât de cât, chiar dacă plăteau pentru atenția de care aveau să se bucure.

Înainte ca Graves să înceapă să-l curețe, ea turnase apă caldă în alt bol. Înmuie o cârpă și începu să ștergă sângele uscat de pe fața străinului, însă fără să-i placă prea mult ce vedea. Cu toate tăieturile și vânătăile, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Avea senzații ciudate în pântec, fluturi și tresăriri cu totul noi pentru ea. De obicei, bărbații nu îi provocau nici o reacție, în afară de vigilență. Aflase de mică asta – când era vorba de ea, nu putea avea încredere că bărbații aveau să se poarte cum se cuvine, așa că era mereu pregătită să îi pună la punct, asigurându-se că nu luau nimic din ce nu era dispusă să dea. Până atunci, nici măcar un sărut nu oferise vreunui bărbat.

Mama lor își făcuse griji pentru siguranța lui Gillie în mahala, iar din pricina aceasta o îmbrăcase în hainele rămase de la frații ei, îi tăiașe părul și îi înfășurase sânii când începuseră să-i înmugurească. Era aproape adultă când îmbrăcase pentru întâia oară o fustă. Se simțea confortabil pentru că nu atrăgea atenția, prefera acest lucru. Chiar și la cărciumă îi plăcea să stea în spatele tejghelei, ieșind printre clienți doar dacă mirosea a sămânță de scandal.

Prezența ei intimidă. Era imposibil să o treci cu vederea fiind atât de înaltă și având o privire care promitea răzbunare. Nu neapărat cu pumnii, deși lovea binișor. Dar avea patru frați cu pumni puternici, care erau mereu gata să sară în apărarea ei, iar toată lumea știa asta.

Fără îndoială, acesta era motivul pentru care hoții dăduseră bir cu fugiții când strigase la ei, ceea ce însemna că erau din zonă. O îngrețoșa gândul că o persoană pe care o servise era în stare să facă așa ceva unui individ atât de splendid precum acel bărbat, pe care era o plăcere să îl atingă, cu toate că între pielea lui și a ei era o bucată

de pânză. După ce îi curăță bine fața, simți nevoia să se aplece și să-i îndepărteze zgârieturile și vânătăile cu sărutări, voia să-l vindece, deși nu avea nici o putere să o facă.

Nu fusese niciodată prea mămoasă, căci realitatea copilăriei ei înăbușise acel instinct. Ori de câte ori fuseseră pedepsiți frații ei, le îngrijise rănilor cu un aer impasibil, având mereu grijă să-și protejeze inima. Durea prea tare să îți pese. Își cunoștea limitele, știa care îi era calea. Căsătoria, copiii și dragostea nu erau pentru ea.

Bărbatul rănit o făcu să-și dorească să fie mai blândă decât de obicei, să se poată lipi de el și să-i ofere toată alinarea pe care nu o dăruise în toți acei ani.

– Gata, spuse Graves, rupând vraja ridicolă sub care căzuse, holbându-se la bărbatul acela de parcă s-ar fi trezit și ar fi fost încântat să se vadă în brațele ei. Deocamdată ar trebui să fie îndeajuns.

Ea mai degrabă regreta că nu avea ocazia să îi curețe și restul trupului, fiind aproape invidioasă pe persoana norocoasă care avea să facă asta. Puse cârpa în vas și le duse în bucătărioară, știind că trebuia să se dea la o parte pentru ce avea să urmeze.

– Dacă vrei să mă ajuți, îl vom muta în pat, spuse Graves.

Cu inima bubuindu-i în piept, se întoarse. În pat? Nu asta trebuia să urmeze. Ci trăsura doctorului.

– Doar nu îl lași aici!

Graves își închise trusa medicală și se îndreptă de spate.

– Nu prea avem de ales.

– Îl îmbrăcăm la loc...

– Mă tem că i-am rupt hainele ca să i le scot.

– Ei bine, a fost o prostie!

– Dar a fost cel mai la îndemână. În plus, erau compromise.

Frustrată, îi venea să strige că asta însemna că bărbatul nu avea ce pune pe el, dar o emoție stranie, care semăna a teamă, puse stăpânire pe ea, deși nu îi fusese frică niciodată în viața ei, cu o singură excepție. El nu putea sta acolo. Ce Dumnezeu avea să facă acum cu un bărbat în patul ei?

– Atunci îl înfășurăm într-un cearșaf curat și o pătură și îl ducem jos la trăsura ta.

Era încântată să vadă că tonul ei aspru nu îi trăda gândurile necuviincioase, tulburarea și spaima care o amenințau.